

VIORICA RĂILEANU
(Chișinău – Republica Moldova)

MDCCCXII–MMXII: STIGMATIZAREA NUMELOR ROMÂNEȘTI DUPĂ ANEXARE

„Nu există cea mai frumoasă limbă din lume,
după cum nu există cea mai frumoasă națiune –
există numai niște prielnice sau nefavorabile ve-
cinătăți” (Grigore Vieru)

Basarabia¹ este provincia românească dintre Prut și Nistru, care a avut nenorocul să fie megieșă cu spaima lumii civilizate: Rusia. Deși Imperiul Rus a dispărut, simțul realităților trecute nu a dispărut la noi cu totul.

La 16 mai 2012 s-au împlinit 200 de ani de când două imperii hulpave – Turcia și Rusia – au rupt în două Țara Moldovei. Granița a trecut pe trupul viu al Moldovei, care de 200 de ani doare, fiind încă o rană deschisă. O perioadă istorică trepidantă, care stârnește, deopotrivă, nedumerirea, perplexitatea, panica și compasiunea.

¹ Trebuie menționat că până în 1812, numele de *Basarabia* desemna o mică parte din pământurile Moldovei amplasate în partea de sud a interfluviului Prut–Nistru, care nu a existat niciodată de sine stătător față de celelalte țări românești. A fost numită așa în cinstea voievozilor transilvăneni *Basaraba*, care în primii ani ai secolului al XIV-lea au pus începutul dinastiei Basarabilor. Explicarea denumirii de Basarabia o găsim la profesorul și geograful rus, ajuns mai târziu membru al Academiei ruse și președinte al Societății ruse de geografie, Lev Semionovici Berg (1876 – 1950), în lucrarea sa *Basarabia*, apărută la Petrograd în 1918: „În timpul ocupației rusești din 1806–1812, Basarabia actuală purta numele de Moldova așezată în stânga Prutului. În curând însă după această anexiune i s-a dat în mod oficial numele de Basarabia, deși încă mult timp după aceea prin Basarabia se înțelegea numai partea ei de sud sau Bugeacul”. Încă în 1838, rusul Skalkovski mai numea Basarabia numai „raiaua Benderului și a Chilieii împreună cu fortăreața Ismailului”. Mai târziu numele de *Basarabia* a fost implantat artificial asupra întregii provincii (Petru Caraman, *Românitatea Basarabiei văzută de știința oficială sovietică*, în Basarabia, Chișinău, 1992, nr. 2, p. 106; Mircea Rusnac, *Recensăminte și mărturii în Basarabia Țaristă (1812 – 1918)*; http://istoria.md/articol/446/Recens%C4%83minte_%C5%9Fi_m%C4%83rturii_%C3%AEn_Basarabia_%C5%A2arist%C4%83).

Historicii români, care au studiat politica promovată de țarism în Basarabia în perioada 1812-1917, au constatat că a fost o politică de deznaționalizare a românilor basarabeni, având drept scop declarat „identificarea provinciilor cucerite cu statut cuceritor” (Varta-Dragnev 2005, p. 117).

Ștefan Ciobanu (1926, p. 2) menționa că „după răpirea rusească din 1812, Basarabia s-a pomenit izolată în mijlocul torentului rusificator”. Și avea dreptate. În 1912, cu prilejul împlinirii unui secol de asupraire străină, Petre Cazacu, în lucrarea *O sută de ani de robie*, se întreba: „Ce s-a făcut în această sută de ani în Basarabia de către bunul nostru vecin, care de sute de ani strigă că a fost, este și va fi «eliberatorul popoarelor balcanice»?” Răspunsul l-a formulat chiar cel care-și pusese întrebarea, într-un singur cuvânt: „Rusificare”.

Ce mesaj au românii basarabeni pentru ruși după 200 de ani de „istorie comună”? Mesajul, s-o spunem cu onestitate, e trist, pentru că scump am plătit și mai plătim această „drujbă”.

În perioada țaristă, bolșevică, sovietică, deși mecanismele de deznaționalizare a populației băștinașe au fost diferite, scopul urmărit a fost același: ștergerea identității naționale a românilor basarabeni (Ciobanu 1926, p. 2).

Prima grijă a noilor stăpâni ai Basarabiei, după „anexarea-ocupație”, a fost să zădărnicească orice manifestare deschisă năzuinței spre unire, prin suprimarea treptată a oricărei urme de autonomie locală, prin unificarea administrativă, deportări și colonizări².

Ocupația rusească nu se mărginește la a impune obligații politice și economice, ci ia parte la dezavuarea valorilor naționale bine orga-

² În momentul anexării, populația Basarabiei era formată în proporție de aproximativ 95% români, care erau majoritari și pe teritoriul fostelor raiale turcești. Cu mici ajustări, cifrele se repetau în concluziile primului recensământ oficial rusesc din provincie, cel din 1817: români 86,0%, ucraineni 6,5%, evrei 4,2%, lipoveni 1,5%, greci 0,7%, armeni 0,6%, bulgari și găgăuzi 0,5% (Nistor 1991, p. 203). În câțiva ani, Bugeacul a devenit un veritabil mozaic de naționalități. Între anii 1812–1834, prin strămutarea țăranilor români în Siberia, Caucaz, Amur, Turkestan etc. au dispărut 47 de sate din Basarabia. Prin urmare, putem fi de acord cu N. Iorga, care susține că în acest timp au părăsit Basarabia cel puțin 30 000 de suflete. În 1907 rușii și ucrainenii din Basarabia totalizau 24,6%! Un rezultat „fructuos” al unei rusificări de o sută de ani!

nizate și înzestrate, pe care le supune fără nicio excepție la vexațiuni. Caută să altoiască pe sufletul basarabeanului blajin cultura altui popor străin, cu altă structură sufletească și cu alte aspirațiuni, urmărind chiar o aservire culturală, prin introducerea limbii ruse în instituțiile publice: în 1824 limba rusă este impusă ca limbă de comunicare în toate relațiile oficiale din provincie, în 1842 predarea în limba română a fost interzisă în școlile secundare, începând cu 1860 a fost interzisă în școlile primare, iar din 1883 utilizarea limbii române a fost interzisă și în biserici. Cu ajutorul școlii, Imperiul Rus a încercat să rusifice pătura cultă din Basarabia; cu ajutorul bisericii, ea nădăjduia să rusifice populația rurală. Era ceea ce și-ar fi dorit oricare tiran străin, ocupând o țară cu o istorie și o cultură milenare: decapitarea memoriei ei ancestrale. Au trecut 200 de ani de dominație, dar, și până azi, intelectualul și țăranul român din *Moldova așezată în stânga Prutului* nu vorbește altă limbă decât cea românească, nu se roagă lui Dumnezeu decât în limba părinților și bunicilor săi!

Spre regret, o descălecare țaristă, sau de altă factură rusă, s-a făcut în onomastica noastră. Am putea chiar afirma că rusificarea Basarabiei în secolul al XIX-lea a început de la nume. Or, astăzi, după două secole de deznaționalizare în galop a Basarabiei, dacă ne luăm după nume, se creează impresia că am fi mai degrabă o țară de ruși moldovenizați. E vorba de o chestiune delicată, ce ține atât de sentimentele personale, cât și de cele naționale.

Teologul rus Pavel Florenski afirma: „Spune-mi numele tău și am să-ți spun cine ești”, dând de înțeles că destinul nostru se conține în numele fiecăruia dintre noi. Tot el zicea că „un nume strâmb înseamnă și un destin strâmb”. Să fi știu oare acest lucru și „eliberatorii” noștri? Probabil că da, pentru că există numeroase documente istorice care atestă că încă sub ocupația țaristă, în multe sate din Basarabia, toți locuitorii cu nume de familie românești se pomeneau peste noapte cu altele, schimonosite sau traduse. Adaptarea forțată la modelul onomastic rusesc a fost impusă și făcea parte din politica panslavistă³ de asimilare și deznaționalizare a popoarelor colonizate.

³ Curent politic apărut în sec. al XIX-lea, care urmărea unirea într-un singur stat a tuturor popoarelor slave.

Promotorii maleficei politici au elaborat mai multe metode rapide și eficiente de rusificare a numelor de familie. În primul rând, prin amplificarea lor cu sufixe slave. Cercetătorii au constatat că pe parcursul secolului al XIX-lea, diecii actelor româno-slave, pentru a caracteriza mai precis funcția de patronim a unui nume, au înlocuit sufixul românesc *-escul* cu sufixele slave care au aceeași funcție: *-ov*, *-ovici*, *-ev*, *-evici*, *-ici*⁴. De ex.: *Popov* și *Popovici* în loc de *al Popoi* sau *Popescul*; *Manev*, *Braevici* în loc de *al Manii* sau *Brăescul*; *Bârlici*, *Draganici* în loc de *Bârlescul*, *Drăgănescul*; *Dulcici*, *Jumătatevici*, *Limbădulcevici*, *Mălaevici*, *Năsturelovici*, *Porcovici* etc. sunt alte exemple atestate în documentele istorice (Bogdan 1913, vol. I, p. 285, p. 287; vol. II, p. 59, p. 407, p. 416). Ulterior, sufixele *-ov*, *-ev* puteau forma derivate și de la alte cuvinte ce serveau drept caracteristică a persoanei, de la porecle și, mai ales, de la numiri de profesii (ЧИЧАГОВ 1959, p. 47–57). Astfel, s-a ajuns ca sufixul *-ov*, să fie atașat fără discernământ la un șir impunător de nume, mutilându-le și deplasându-le într-un cadru lingvistic grotesc, care nu se integra nicicum în sistemul gramatical românesc. Iată câteva exemple excerptate din Arhiva Națională a Republicii Moldova: Constantin *Balanov*, Constantin *Burianov*, Alexandr *Crudov*, Iosif *Daculov*, Gheorghii *Gaiducov*, Vasilii *Gandacov*, Calistrat *Hinculov*, Grigorii *Jumarov*, Vasilii *Levodarov*, Gherasim *Lucov*, Pavel *Moldovanov*, Piotr *Munteanov*, Andrei *Negrutov*, Ivan *Raculov*, Matfei *Saracov*, Gheorghii *Spiridonov*, Ivan *Spoialov*, Piotr *Surdulov*, Anton *Țaranov*, Grigorii *Testlarov*, Gheorghii *Tomov*, Vasilii *Untilov*, Cozma *Ursov*, Gavriil *Vierov* (Codreanca 2012, p. 168–169).

Un alt sufix rusesc care a cunoscut o largă popularitate în transcrierea deformantă a numelor românești este sufixul *-ii/-schi/-schiî*, atestat și astăzi în număr mare: *Artenii*⁵ (175), *Istratii* (920), *Manolii*

⁴ Formele de patronime în *-ov*, *-ev* și *-ovici*, *-evici*, conform unei legi speciale din Rusia, se deosebeau între ele. La formarea patronimelor cu sufixele *-ovici*, *-evici* aveau dreptul numai reprezentanții păturilor sociale superioare și se atașau numai la prenumele tatălui. Toți ceilalți, chiar și feciorii celor care se numeau cu *-ovici*, *-evici*, își formau patronimul cu *-ov*, *-ev*.

⁵ Numele de familie nominalizate se găsesc în baza de date antroponimice a Republicii Moldova, iar cifra indicată între paranteze se referă la numărul purtătorilor din întreaga țară.

(225), *Suruji* (109), *Timoftii* (56), *Vanghelii* (140), *Vrabii* (1409); *Brașovschi* (50), *Buzovschi* (46), *Comorschi* (84), *Hotinschi* (67), *Manastârschi* (39), *Monastârschi* (60), *Roșulschi* (55), *Smochinschi* (54), *Ștefânschi* (58), *Benderschii* (33), *Moldavschi* (13), *Toporovschii* (40), *Urschii* (10) etc.

Uneori are loc și substituirea sufixului românesc *-escu*, *-așcu* prin *-esco*, *-așco* și a lui *-u* final prin *-o*: *Piotr Alexandresco*, *Gheorghii Popesco*, *Mihail Stroesco*, *Ivan Bodesco* *Maria Macaresco*, *Iacov Vedrașco*, *Vasilii Negro*, *Dimitrii Petco*, *Pavel Luppco* etc. (Codreanca 2012, p. 171, Cosniceanu 2012, p. 128).

De asemenea, se observă substituirea lui *-ă/-u/-e* final prin *-a* și trunchierea rădăcinii: *Babalunga* (14), *Babilunga* (13), *Barbaneagra* (97), *Buzâla* (65), *Garuța* (127), *Jumara* (12), *Mamaliga* (1392), *Placinta* (1164), *Sacara* (675), *Țaralunga* (347); *Struța* (130), *Rogoza* (22); *Palaria* (58) etc.

Dacă prin atașarea sufixelor slave nu se ajungea la un nume cu o rezonanță rusească credibilă se recomanda traducerea denumirilor meseriilor și preluarea acestora ca nume de familie: *morarul* devenea *Melnic*, *pădurarul*, *Lisnic*, *fierarul*, *Cuznețov* etc.

După 1812, conțopistul țarist îl întreba pe țăranul nostru:

– Как зовут? („Cum te cheamă?”)

– Crețu.

– Будешь Кучерявый. („Vei fi Kucereavâi.”)

Pe un altul:

– Как зовут?

– Nu știu.

– Ты что, дурак? („Ești tâmpit?”)

– Da, zicea acela fără să înțeleagă ce e întrebat.

Azi toți nepoții lui sunt *Durac* sau *Duracov*⁶.

La mai mulți elevi, viitori preoți și dascăli, cu nume de *Scurtu* sau *Bălan*, li s-au schimbat numele de familie de către autoritățile școlare, dându-li-se nume după sărbătorile bisericești: *Preobrajenschi* (astăzi atestăm doar o singură persoană cu acest nume) sau, în gene-

⁶ Nicolae Dabija, *Despre numele basarabenilor*. <http://cersipamantromanesc.wordpress.com/2011/02/04/despre-rusificarea-numelor-moldovenilor-basarabeni/>

ral, un nume „mai sonor”, desigur, în rusește: *Bogoliubov, Bogomolov, Bogoslov, Bogorad, Dobrograi* etc. (Cosniceanu 2012, p. 130).

În secolul al XIX-lea, administrația rusă a introdus și a aplicat în Basarabia formula cu trei nume la antroponimele românești, precum și acordul în gen al patronimului și al numelui de familie.

În cazul numelor de familie schimbate sau modificate fără voia purtătorilor lor, e necesară o lege de reromânizare. O cale de urmat ar fi inițiativa *Comisiei pentru cultură al Parlamentului din Azerbaidjan*, care a pregătit un proiect de lege pentru derusificarea numelor de familie ale cetățenilor azeri. Acest proiect prevede ca toți noul-născuții să fie trecuți în acte cu numele derusificat, adică fără terminația *-ov* ori *-ev* pentru bărbați și *-ova* ori *-eva* pentru femei, iar pentru toți ceilalți derusificarea numelui să fie opțională⁷.

În perioada investigată au fost batjocorite și prenumele noastre, fiind toate „traduse”. Nu mai atestăm *Ion, Vasile, Gheorghe, Ștefan, Tudor, Dumitru, Grigore, Petru, Alexandru, Ilie*. E un fapt confirmat: dacă îți declarai copilul *Ion*, funcționarul rus, deprins cu traducerea, scria automat *Ivan; Ștefan* se prefăcea în *Stiopa, Stepan* ș.a.m.d.

În timpul stăpânirii rușilor, părinții mai îndrăzneți alegeau intenționat copiii nume „pretențioase”, „străine”, de cele mai multe ori latine, nu doar pentru a-și afirma prin aceasta atașamentul la lumea latină, ci pentru a nu permite traducerea în rusă a numelor de botez, deoarece când declarai *Corneliu, Liviu, Ovidiu, Tiberiu, Titu, Traian, Virgil* etc., funcționarul nu găsea nicio paralelă slavă și era silit să scrie numele în forma propusă (Graur 1965, p. 54). Ulterior, toate prenumele care nu se pretau rusificării au fost interzise.

Lingviștii și scriitorii basarabeni s-au revoltat continuu față de starea de lucruri din domeniul onomasticii, avertizând că funcționarii rusolingvi ne-au schimonosit numele, cu sau fără voia noastră (Răileanu 2011, p. 122). Ca reacție, multe persoane încearcă să-și redobândească numele de familie din trecut, să revină la prenumele autentice. În „Cuvânt moldovenesc (Газеты националы молдове-

⁷ Baku: proiect de lege privind derusificarea numelor de familie 12. 02. 2010; <http://www.europalibera.org/archive/news/20100212/445/445.html?id=1956670>

няскы)” din 30 august 1918, este publicat un material despre tânărul Axentev, învățător basarabean și inimos luptător naționalist, care „[...] nu vrea să se mai numească *Axentev*, ci *Axente*, *Petre Axente*! Pe „v” l-am dat pe apa sâmbetei, de sufletul țarismului și al fostei „maici” Rusia. ... Mi-am dat seama că litera aceasta însemna robia, pe care o suferim mai mult de o sută de ani! ... mult rău și mai ales multă rușine ne-au pricinuit nouă „v”-urile, „schi”-urile și celelalte particule pe care ni le-au atârnat rușii de nume, ca semn că ne țineam de ei cu trup și suflet”.

Acest regim ignobil, fără amploarea de altădată, tinde a se perpetua la nesfârșit, întrucât și astăzi persistă o sumedenie de recidive regretabile. Este vorba de continuarea practicilor sovietice de deznaționalizare și de rusificare a denumirilor⁸ și a numelor băștinașilor români basarabeni, prin a le pune în actele de identitate numele mutilate în perioada sovietică. O practică vicioasă pentru care nu găsim o altă explicație decât o gravă carență a simțului pentru real, a sistemului care lăncezește.

În anii '90, conform *Legii cu privire la funcționarea limbilor vorbite* și hotărârilor de Guvern ale Republicii Moldova, s-a trecut la scrierea numelor naționale tradiționale, la derusificarea numelor din actele de identitate. Numele erau derusificate în mod automat. S-au dat buletine de identitate și pașapoarte. S-a scris *Ion* și nu *Ivan*, *Sergiu* și nu *Serghei*, *Petru* sau *Petre* și nu *Piotr*, *Ștefan* și nu *Stiopa* sau *Stepan*. Din nefericire, termenul de valabilitate al unor buletine a expirat. Azi, când oamenii merg să le reperfecteze, li se spune că prenumele lor sau ale părinților, care au fost cândva rusificate, apoi românizate, vor fi deja transcrise ca în documentele zise originale sovietice. Din cauză că organele stării civile, împreună cu secțiile de pașapoarte sau de evidență a populației nu și-au făcut datoria, nu au făcut ordine definitivă în *Registrul stării civile*, astăzi, din nou, numele trebuie românizate. Or, specialiștii de la oficiile stării civile, pe

⁸ Toată lumea s-a obișnuit deja cu faptul că în limbile străine, care folosesc alfabetul latin, denumirea capitalei Republicii Moldova este transpusă ca și în originalul românesc: *Chișinău*. Centrul European Comun de Vize din Republica Moldova, situat la Ambasada Ungariei din Chișinău, a introdus însă capitalei noastre o denumire nouă: *Kisinyov*.

lângă faptul că nu țin cont de normele limbii de stat și nici de voința fiecărei persoane în parte, chiar dacă aceștia insistă asupra variantei corecte, nu țin cont nici de documentele de arhivă⁹. Dacă în certificatul de naștere sovietic e scris în grafie chirilică *Gheorghii, Vasilii, Valerii, Anatolii* etc., în acte se trece varianta dialectală moldovenească, incorectă și neliterară: *Gheorghî, Vasili, Valeri, Anatoli* etc., în loc de prenumele corecte *Gheorghe, Vasile, Valeriu, Anatol* etc.

Ne vom referi și la un alt aspect, aparent insignifiant, dar în realitate extrem de relevant, care trădează un anumit gen de exclusivism velicorus. Presa din Federația Rusă, de exemplu, nu conține să scrie și acum *Gheorghii Ghimpu* (corect: *Gheorghe Ghimpu*), *Vasilii Tarlev* (corect: *Vasile Tarlev*), *Serșhei Mocanu* (corect: *Sergiu Mocanu*), *Aleksandr Tanase* (corect: *Alexandru Tănase*), *Dmitrii Diacov* (corect: *Dumitru Diacov*) etc. Într-un articol, regretatul poet *Grigore Vieru* este numit *Grigorii Vieru* (Григоріу Віеру), iar Ministrul de Externe, *Iurie Leancă*, devine *Iurii Leancă* (Юпуі Лянкэ). Exemplul este urmat de publicațiile, posturile de radio și canalele TV de limbă rusă din Republica Moldova. Iată doar câteva nume spicuite de pe portalul *ava.md*: *Valerii Lazar* (corect: *Valeriu Lazăr*), *Dmitrii Braghîș* (corect: *Dumitru Braghîș*), *Anatolii Țaranu* (corect: *Anatol Țăranu*) etc. Totodată, pe același site scrie *Gregory Peck, Natalie Portman, George Bush*. Nu-i exclus ca autorii să nu fi fost rău intenționat, să nu fi avut nimic împotriva numelor noastre, dar totuși ne întrebăm: de ce lui *Peck, Portman, Bush* nu i se schimbă prenumele, iar poetului nostru național, și nu numai, i-a fost refuzat acest drept, obligându-l să devină *Grigorii*? Păreră noastră e că, printr-o atare exprimare, cu voie sau fără voie, se dovedește emfază și lipsă de respect și, vrând-nevrând, se scuipe pe ceea ce avem mai scump: pe identitatea noastră națională, pe dreptul de a ne numi în conformitate cu tradiția și în spiritul limbii române.

Nu vrem să ni se trunchieze numele, să ni le pocească cineva, așa cum noi nu încercăm să le schimonosim pe cele străine.

⁹ Interpelare făcută de Vitalia Pavlicenco în ședința din 15. 02. 07 în Parlamentul Republicii Moldova în legătura cu rusificarea numelor românilor din Republica Moldova; http://www.mail-archive.com/romania_eu_list@yahoo.com/msg/21817.html

În perioada investigată, în sfera onomasticii din Basarabia avem înregistrate numeroase exemple ce denotă abateri de la normele fi-rești ale limbii române, având urmări grave asupra întregului sistem antroponimic. Materialele istorice sunt o dovadă că organele administrative rusești au rusificat, ba au și schimonosit în mod arbitrar numele românești, în scopuri politice, de deznaționalizare, de rusificare (Cosniceanu 2012, p. 132). Astăzi, pentru a ne salva de politicile de deznaționalizare și pentru a supraviețui deznaționalizării, populația băștinașă a Republicii Moldova nu are altă cale decât de se opune categoric oricărei forme sau încercări de rusificare forțată și de a se integra în spiritualitatea românească, deoarece conștiința de neam, conștiința că mai avem un rost și o menire pe acest pământ al strămoșilor, a rămas încă vie în sufletul românului basarabean.

Azi, mai mult ca niciodată, avem nevoie de unitate, dar, mai întâi de toate, de unitate în demnitate și cred că e posibil odată ce nu „bietul om” e „sub vreme”, ci „vremile sunt supt cârma omului”, cum se pare că spunea cronicarul Miron Costin.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

- Bogdan 1913 = Ioan Bogdan, *Documentele lui Ștefan cel Mare*, vol. I–II, București, Socec & Co, 1913.
- Ciobanu 1926 = Ștefan Ciobanu, *Basarabia. Monografie*, Chișinău, Imprimeria Statului, 1926.
- Codreanca 2012 = Lidia Codreanca, *Interferența bilingvă în onomastica românească din Basarabia (1812-1918)*, în „Limba română”, Chișinău, 2012, nr. 5–6, p. 167–174.
- Cosniceanu 2012 = Maria Cosniceanu, *Nume românești cu sufixe slave (preferate de purtători sau impuse de administratori?)*, în *Omagiu profesorului universitar, conferențiar doctor Ion Melniciuc*, Chișinău, 2012, p. 126–132.
- Graur 1965 = Al. Graur, *Nume de persoane*, București, Editura Științifică, 1965.
- Nistor 1991 = Ion Nistor, *Istoria Basarabiei*, Chișinău.
- Răileanu 2011 = Viorica Răileanu, *Numele: marcă în configurarea și „distanțarea” identității*, în „Akademos”. Revistă de știință, inovare, cultură și artă, Chișinău, VII, 2011, nr. 4, p. 120–123.
- Varta–Dragnev 2005 = Ion Varta, Demir Dragnev, *Istoria românilor. Epoca modernă*, Chișinău, Editura Civitas, 2005.
- ЧИЧАГОВ 1959 = В. К. ЧИЧАГОВ, *Из истории русских имен, отчеств и фамилии*, Москва, 1959.

MDCCCXII–MMXII: STIGMATIZATION OF ROMANIAN
NAMES AFTER THE ANNEXATION

(Abstract)

Onomastics (anthroponymy and toponymy) manages, not rarely, to shed light on the research of our history. However, in Bessarabia, the territory where many peoples succeeded and mixed throughout centuries, proper names would constitute an eloquent evidence regarding the order of succession, conditions and situations specific to the symbiosis, continuity or lack of continuity of the processes. During the 200 years after the annexation of Bessarabia to the Russian Empire, the "symbiosis" with the Russian people had serious repercussions on the whole anthroponymic system. Archival materials, historical documents, which cover the period 1812-2012, prove this fact. Proper names, including first names and family names, have suffered a number of deviations from the rules of the Romanian language. The changes of names made by foreign authorities served well defined intentions.

CUVINTE-CHEIE: *antroponimie, bicentenar, contact etnic, nume proprii.*

KEYWORDS: *anthroponymy, bicentennial, ethnic contact, proper names.*

*Institutul de Filologie
al Academiei de Științe a Moldovei
Chișinău MD-2001, Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, 1
Republica Moldova*